

Descriptors

Josep M. Fonalleras (Girona, 1959), ha publicat narrativa, reculls d'articles d'opinió, literatura infantil i diferents novel·les. Destaquem *La millor guerra del món* (1998), *August i Gustau* (2001) i *Climent* (2013). Entre altres premis, ha obtingut el Just Casero, el Ciutat de Palma, l'Octavi Pellissa, el Vaixell de Vapor i el Premi de la Crítica Serra d'Or. És columnista a *El Periodico* i a *El Punt Avui*.

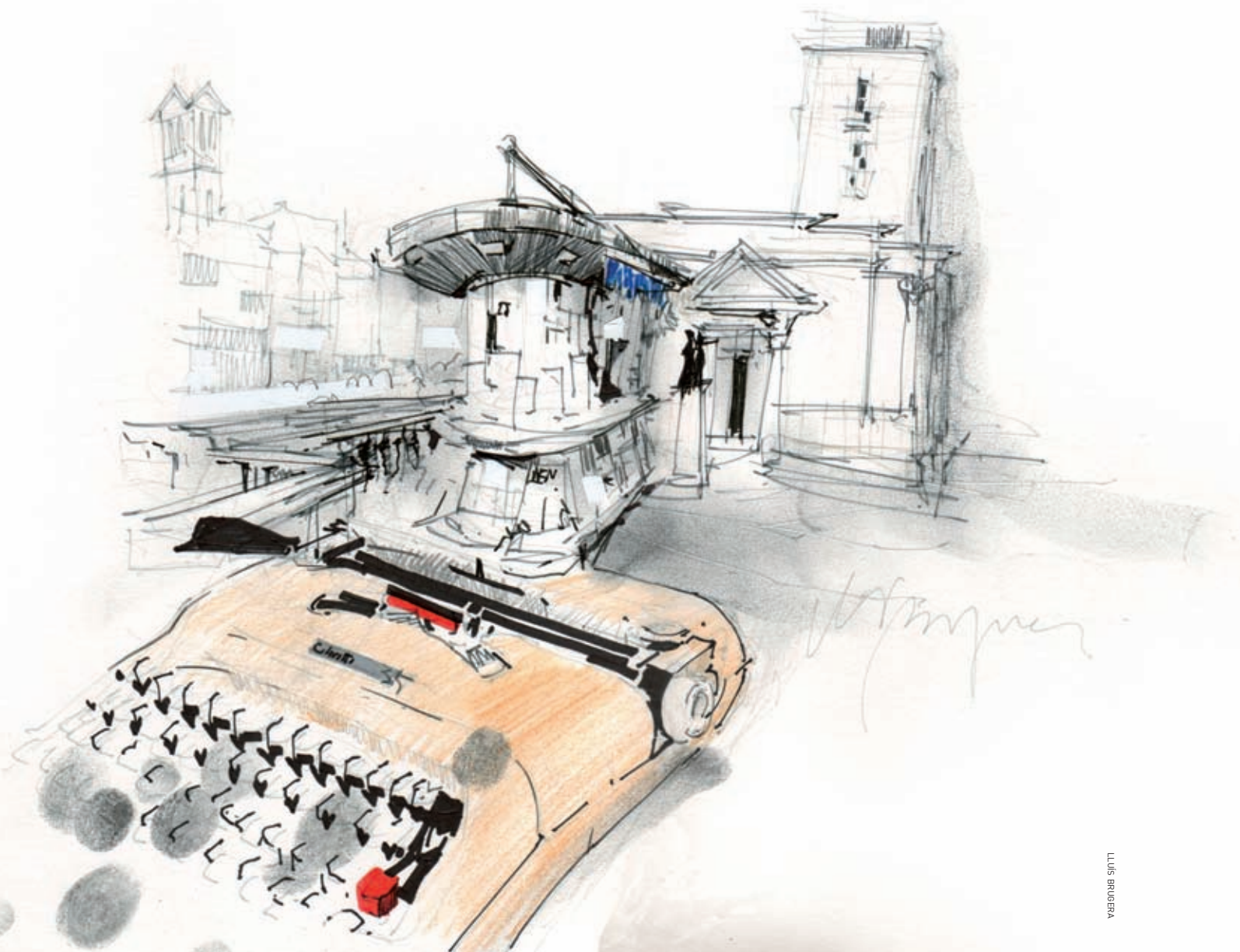
Una *Lettera 35* a la rambla de Girona

He escrit uns quants articles i moltes evocacions sobre la rambla de Girona. De fet, un dels reculls que vaig publicar fa anys es deia *Un sofà a la riba*, el lloc des d'on em mirava el món quan hi vivia. Amagava la idea de tenir un observatori més aviat còmode que em permetia estar atent al que passava i opinar sobre el bé i el mal i tota la resta. Hi havia un sofà, certament, i la riba era la de l'Onyar, un riu amb el qual he conviscut al llarg de bona part de la meua vida. L'he vist crescut i dòcil, brut i mudat, amable i esquerp.

Aquesta escenografia hi era, però jo escrivia a la vora de la rambla, a l'altra banda d'un pis molt estret. La rambla també és un riu, una llera. A vegades, estrictament fluvial (amb els aiguats esdevenia un braç armat que et mantenia captiu a casa); molts cops, aparador d'un altre corrent, el de la gent que hi passa, que hi festeja, que s'hi asseu, que hi balla, que hi desfila.

Més enllà de les cròniques, ben poques vegades he fet servir —parlo ara de ficció— el material que s'acumulava en el record de la casa on vivien els

Amagava la idea de tenir un observatori que em permetia estar atent al que passava i opinar sobre el bé i el mal i tota la resta

LLUIS BRUGERA

meus pares. Fins fa ben poc, en un llibre que es titula *La sala d'estar és un camp de futbol*, no he entrat de nou en el pis i en els records que hi tinc desats. És un relat a partir de fets reals, és clar, un recorregut per la meva infantesa. Conté, doncs, molt poca invenció, en el sentit en què estem acostumats a entendre aquest terme. Alhora, però, qualsevol retorn, qualsevol reconstrucció, no deixa de tenir el punt just d'allunyament i, en conseqüència, de la ficció que es dóna quan formalitzem un record.

I, de fet, aquest pis i aquesta rambla —i el riu, és clar— formen part de la meva educació sentimental, fins a un nivell que ara no sabria dir. És aquí, en una Olivetti, una Lettera 35 de color beix que després guardava en un estoig, on vaig escriure, al moble que era una llibreria amb un suport que feia de tauleta, les meves primeres històries. La resta és literatura..

JOSEP M. FONALLERAS

Qualsevol retorn no deixa de tenir el punt just d'allunyament i de la ficció que es dóna quan formalitzem un record

taller de nous creadors

Assumpció Estarriol i Alsius va néixer a Girona el 18 de maig de 1951, però ha viscut sempre a Figueres, fins que l'any 1998 es traslladà a viure a Avinyonet de Puigventós, on des de fa quinze anys organitza amb altra gent una vetllada poètica per la festa major del poble. És auxiliar de farmàcia d'hospital i poeta. Forma part del col·lectiu versos.cat. L'any 2013 va publicar el poemari *Entre tramuntana i garbí*, amb il·lustracions del pintor Josep Ministral, gràcies al suport de la Societat Coral Erato i l'Ajuntament de Figueres.

El dia a dia

El crit matiner del despertador,
cruel, sorollós i despietat, m'ataca
i em trenca la flonjor del son.

A les palpentes el faig callar,
mentre em travessa un raig d'enyorament
per la mancança de la teva abraçada,
i en la melangia d'aquest moment
hi trobo la força per llevar-me
i encarar el dia tal com vingui.

*El matí comença així, somiador i poètic, però valuós,
perquè estic segura de tot el que vull. És com si una
assegurança primmirada m'hagués fet una llista i en-
senyat a valorar-ho, encara que les notícies em porten
per altres camins. A partir d'aquí escric.*

Potser fóra bo viure a sota una pedra
i de tant en tant treure el cap,
per saber què sura en l'ambient.

Hivernar amb somnis fets a mida,
en companyia de qui estimem
i viure així tant de temps com calgui.
I un dia, tornar a treure el cap
per formar part d'una revolució indignada
però pacífica, que mai més s'aturarà
fins que la justícia faci el que ha de fer!

*I així tossudament visc, lluito i escric, amb una mica
d'ordre i equilibri.*

No vull viure com una taronja sense suc
ni com un vianant sense camí;
és per això que agafo paper i llapis,
i crec en la força de cada mot,
i poso un peu darrere l'altre
per anar endavant amb una fita.

Vull viure lluny de l'encaixada de plàstic,
del somriure amb un fons publicitari
i de l'abraçada que toca per protocol.

Em vull distanciar del «perquè tothom ho fa»,
i vull fer bandera de sentiments i emocions
tot i que trencar motlles té un preu molt alt.

*Puc escriure, llegir, anar amb bicicleta, conversar i fer
activitats molt variades. Però...*

Estic segura que el millor poema que he escrit
és aquell que vaig fer un dia
a mitges amb una altra persona.

Cadascú va donar tot el que tenia,
la calidesa d'una abraçada, un bes dolcíssim
i tot l'amor que hi ha en un instant compartit.

*El matí comença així, somiador
i poètic, però valuós, perquè
estic segura de tot el que vull*

> **Il·lustracions: Lluís Bruguera**. Artista plàstic, dibuixant i il·lustrador. Sóc membre actiu de la comunitat internacional d'Urban Sketchers, i pertanyo als Girona USK. www.luisbruguera.blogspot.com.es.

LLUIS BRUGUERA

I avui, mare i filla de bracet, afrontem deserts i tempestes, perquè tenim un tresor de paraules teixides sota el sol de l'esperança.

Estic convençuda que amb un poema es pot anar a trobar el veritable rostre de la gent. Com la lliçó de sentit condol que ens van donar uns marroquins a Marràqueix, en saber que veníem de Catalunya, el cap de setmana que morir Tito Vilanova. I vaig escriure per a dos culers de nom i de fets.

Quan alguna nit us trobeu cel enllà parlareu dels temes que us interessin, ara sí, tranquils de dolors i tractaments, allunyats de la química i la medicina.

Per això avui, mentre tothom parla de quelcom, jo miro les estrelles d'un cel atapeït i especial... El gol de la vida s'ha enfilat al marcador, discretament, però amb un so gairebé planetari.

La vida, els anys, el dol i la fragilitat m'han portat per camins nous...

Un lloc a l'ombra, un lloc al sol, un lloc al món, un lloc on sigui tothom el busca, i cal trobar-lo més enllà de normalitats i prejudicis.

Un lloc amb una certa dignitat, una mica de confort, en companyia o en solitud, al mig del poble o en desert.

Un lloc a l'ombra, un lloc al sol, un lloc al món per a cadascú que sense renunciar al seu origen, amb coratge, s'emmotlla al nou emplaçament.

ASSUMPCIÓ ESTARRIOL

Estic convençuda que amb un poema es pot anar a trobar el veritable rostre de la gent.